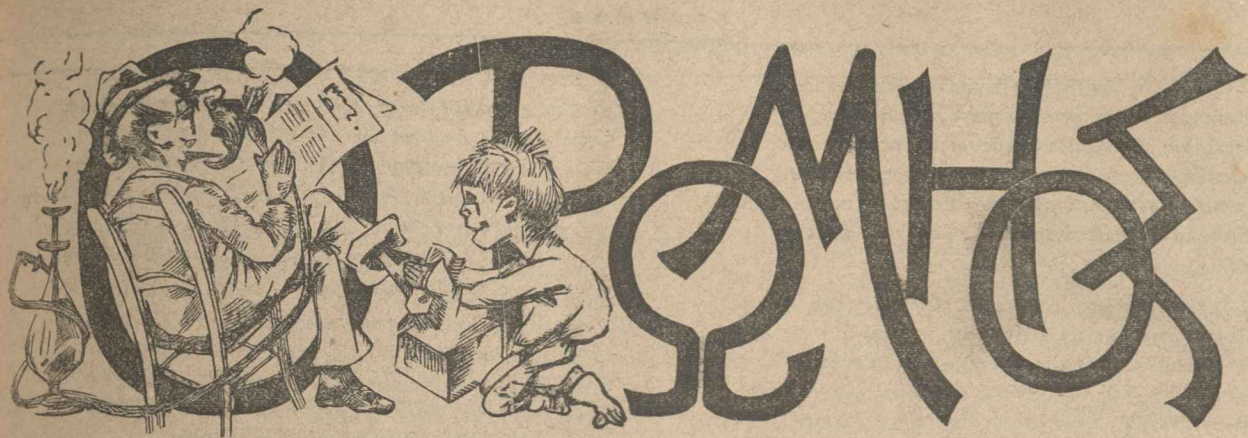

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενηντα, δύο ἴκαί μ' ἐχίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι μ' ἐπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ξευπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲνξοῖδε — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴν σάρα καὶ τὴν μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μαῖου ἐννέα,
μαυρίλα γενναία.

Ποῦντος τρακόσα κι' ὀγδόντα ἔξιν,
κι' ὁ Θεωδωράκης δὲν βγάξει λέξι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρ' ἡμέρα,
κι' ἡ Καρχαλοῦ ἐμαύρισε κι' ἐκείνη πέρα πέρα.
Κυριακὴ ἑξημέρωνε καὶ τῆς Ἀγίας Μαύρας,
Κιρόνια ἐκυμάτιζαν εἰς τὰς πνοὰς τῆς αὐρας,
ἰσάλευε ἡ τακτικὴ τῶν νόμων λειτουργία,
καὶ ὅτ' ἔθ' Ἐθναρχὴν ἔτρεξε ἡ Μαύρα ἡ Ἀγία,
κι' ἄμέσως — ὦ τοῦ θαύματος! — ὁ τοῦ Μωρηῆ Σατραπῆς
ὡς ποῦ νὰ πῆς λουκάνικο ἐπρόβαλε Ἀράκης.

ἀλλὰ τῶν τόσων τίτλων σου τὴν ὁῦζαν τὴν αἰῖδιον
εὐθὺς τὴν διαδέχεται κατὰμαυρον σφαιρίδιον.

Π. Ἐπὶ τῇ μαύρῃ συμφορᾷ πᾶς Δῆμος κατεπλάγη
κι' ἐδάγκασαν τὸ κρέας τῶν ἰσχυρῶν λαχανοφάγει,
κι' οἱ πέντε Φαρμακόπουλοι δὲν ἔπεσαν κουβέντα
κι' ἠγάλαζαν τὸν θεῖον τῶν ὁρῶντες μαυρισθέντα.

Φ. Ὅποιον ἐπικηδεῖον ὅτ' ἔθ' Ἐθναρχὸν ἀπαγγέλλω! . . .
δεῦτε νὰ τὸν θρηνησωμεν μετὰ φιλοπατρίας . . .
κι' ὁ Καλησπέρης τὸ ὕψιλό ἐμαύρισε καπέλο,
ποῦ ἄσπρισε ὁ γύρος του ἐκ τῆς πολυκαιρίας.

Π. Οἶον ἀγῶνα ἡ ψυχὴ μεγαλὸν ὑπεφέρει
σὰν τῆς καπνίσῃ ἐξαφνα νὰ λωοῖσθῃ τοῦ σώματος,
τοιουτοτρόπως μαρτυρεῖ κι' ἀγωνιᾷ καὶ σπάζει
ὅταν ἀφίνη τὴν ἀρχὴν καὶ πᾶς Ἐθναρχὸς κόμματος.
Τότε φοικτὸν μαρτύριον, τότε δουλειὰ μὲ σῶντα,
δὲν ἔχει δὲ τριγύρω του κανένα βοηθούντα,
τότε κι' ὅζυς ὁλοθυμῶς καὶ πόνοι ἀναλλοίωτος
καὶ λόρδα τὸ στομάχι μας μαστίζει ἀτελείωτος.

Φ. Οἱ μαυρίλα σήμεραν τὸν Θεωδωράκη βρέχει,
οἶον ἀγῶνα σήμεραν ὁ Θεωδωράκης ἔχει! . . .
ἔθ' Ἐθναρχὸς ὀνομάζεσαι, κἂν Καῖσαρ, κἂν τε Βρούτος,
ὁ παραμένει πάντοτε ὁ τῆς εὐκλείας πλούτος,

Φ. Δεύτε μ' ἐμὲ θρηνήσετε, Κορδονοπατριῶται,
καὶ τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸ Κορδόνι δότε,
ἐκεῖνο γὰρ τὰ 'κορῶσε κι' ἐπείγεται πρὸς τάφον
τῇ συνεργείᾳ τῆς Αὐλῆς καὶ τῶν μηχανορράφων,
μηκέτι περὶ θέσεων καὶ παροχῶν σφυρίζον
καὶ μήτε παῦον τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους διορίζον.

Π. ὦ Καρκαλοῦ μου, φόρεσε κατὰμυρα καὶ θρήνη . . .
οἱ πανευδαίμονες καιροὶ ἐπέρασαν ἐκεῖνοι,
ὅπου ὁ Τσάρος ἤρχετο ἀστράπτων ν' ἀλαλάζει
κι' οἱ λόγοι του δὲν ἔπαυαν νὰ πέφτουν σὰν χαλάζι.
Δὲν θὰ τὸν βλέπης ὅπως πρὶν ἀγρίως νὰ λυσσᾷ,
οὐδὲ σημαίας Γαλλικῆς ἢ αὖρα θὰ φυσᾷ,
οὐδὲ ζυγὸν Βασιλικὸν θὰ θραύῃ ἀργαλέον,
οὐδὲ παππᾶς καὶ παππαδῆς θὰ τὸν διαβάλλῃ πλέον.

Φ. Ἐνα Κορδόνι δώστε μου θηλειὰ νὰ τὸ περάσω . . .
τῆς Νυμφασίας ὁ παππᾶς κατὰπληκτος ἰδὼν
πῶς τὸ Κορδόνι 'μαύρισε σὰν τὸ 'δικό του ράσσο
ἐφώνηξε μεθ' ὧν σου τῶν φίλων ὁπαδῶν :
«νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα, τὸν ταπεινὸν σου δοῦλον,»
κι' ἀπήντησε πρὸς τὸν παππᾶ λυγρὸς Φαρμακοπούλων.

Π. Κορδοναρε, πῶς ἔσπασες ; . . . Κορδόνια θαυμαστή,
πῶς ἀμολήθης ἐξαφνα, πῶς ἐγίνες κλωστή ;
Καὶ σύ, Κορδονο-Πάτρα μου, μαυροντυμένη θρήνη . . .
'βγήκαν οἱ Ροῦφοι κάτασπροι μαζί με τὸν Ρικᾶκη,
κι' ἐκεῖνος ὁ Κορδόναρος κατήντησε νὰ γίνη
Κορδόνι, Κορδονίδιον καὶ Κορδονορκακί.

Φ. Ποῦ εἶναι κι' ὁ πανίσχυρος τῆς Πάτρας Βασιλεὺς ;
Θεορίτης μαῦρος φαίνεται κι' ὁ δῖος Ἀχιλλεύς,
ὅπου ἐδέχθη 'πίσω του πολλῶν σκαμμαμάτων βέλη
ὅπταν ἐκορδώνετο Παιδείας Ὑπουργός,
καὶ σήμερα κατήντησε ὅπου κακὸ σου θέλει
κι' οὐδὲ τὴν πτέρνα του κινεῖ κι' ὀδύρεται ἀργός.

Π. Ἀνεψιὲ τοῦ θεοῦ σου κι' ἀμίλητο νερό,
Ζαήμη, πῶς τὴν ἔπαθες σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ ;
'Αντάρτη μου ἀκούσιε, μὰ συντηρητικέ,
πῶς διὰβόλο τὸν ἔφαγες καὶ σὺ τὸν τενεκέ ;
'Αμίλητε Χρυσόστομε, σωστὲ δικαιολογίτα,
τί σοῦκαμε ὁ θεὸς σου, ἐκεῖν' ἢ φαβορίτα ;
Αὐτὸς ὁ Τσάρος ἀδικᾷ σ' ἐπῆρε 'στό λαίμῳ του,
ὅπου καλέμι Οὐλεμά δὲν γράφει τὸν καὺμό του.
Κούκου καὶ σύ, Ραδάμανθυ . . . θὰ παύσ' ἢ τόση λίμα
κι' ἴσως γιὰ πάντα βουδαθῇ καὶ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

Φ. Κάτω κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν . . . ἐβούλιαξε κι' ἐκεῖνος,
ὁ δικαστής, ὁ τιμωρὸς, ὁ Κέρβερος, ὁ Μίνως . . .
κάτω κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν . . . πάει καὶ τοῦτος . . . κρῖμα ! . .
δὲν θὰ τὸν 'δοῦμε ἄλλοτε εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
νὰ σκουῖξῃ, νὰ ξεσβερωθῇ, ν' ἀφρίσῃ, νὰ λυσσάξῃ,
καὶ Κατηγορητήρια μεγάλα νὰ εἰσάξῃ,
οὐδὲ ἡμέρας ζήτημα θὰ εἶναι σὰν καὶ πρῶτα
τὰ λαδωμένα του μαλλιά κι' ἐκεῖν' ἢ ρεδιγκότα.

Π. ὦ Λαδωμένε δικαστὰ καὶ μοσχοποντικέ,
πῶς διὰβόλο τὸν ἔφαγες καὶ σὺ τὸν τενεκέ ;
Τοῦ Κᾶζιτῶρ' ἢ ἀμαξῆ κι' ἐκεῖνα τὰ κατμμάτα
ἄστα νὰ πᾶν 'στό διὰβόλο, χίλιαις φοραῖς βλαστήματα.

Κάτω κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν, ὁ γαῦρος καὶ τραχὺς,
αὐτὸς ὁ σκληροτράχηλος, τῶν Ὑπουργῶν ὁ τρώμος,
ὅπου καθῶς κατήντησε θὰ ἦτον εὐτυχὴς
ἂν εἰμπορούσε ὅπως πρὶν νὰ γίνη Ἀστυνόμος.

Φ. Πάντα τὰνθρώπινα παντοῦ σιὰ καὶ ματαιότης . . .
τὴν ἔπαθε κι' ὁ Νικολῆς, ὁ μέγας πατριώτης,
Λεβίδης ὁ Σαῖν - Ζούσταρος, τὸ φλογερὸ παιδί,
ὅπου γιὰ τὸ συνέχεσθαι ἀκόμη τραγουδεῖ.
Ροβεσπιεράκι μου χλωμό, κιτρινογυστερίτσα,
καὶ Σαῖν - Ζουστάκι λιγερὸ, γεμάτο μὲ καρίτσα,
ποῖος τὸλεγε, ποῖος τὸλπιζε πῶς θὰ χρυσάσῃ μαῦρα
καὶ σὺ, κανᾶρι τῆς Βουλῆς, καὶ αὖρα, λαύρα, σαύρα ;
Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ 'διάλεξε νὰ βουδαθῇ τὰνδόνι,
γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ 'πέρασαν τὰ τόσα του μπουρλινά,
τώρα ὅπου χρειάζεται φωνὴ γιὰ τὸ Κορδόνι
καὶ κελαῖδου τερτάποδα τοῦ Μᾶνη καναρίνι.
Συνέλθετε, συνέλθετε τριγύρω 'στὸν Λεβίδη
καὶ φέρετε ροδόσταμο κι' ἀνθόνερο καὶ ζυδι
νὰ ξελιγοθυμήσωμε τὸν μαυρισθέντ' ἀδίκως . . .
γνωστοὶ τὸν κλαῖνε κι' ἄγνωστοι, τὸν κλαίει κι' ὁ Στεφάνος.

Π. Τὰ πάντα φροῦδα κι' ἄστατα καθὼς καὶ τὴν γυναῖκα . . .
κι' ὁ Λεωνίδας ἔπασε γενναίως με τοὺς δέκα,
ὁ καψερὸς ξενιτευτὴς ὅπου ἐφυγοδίκησε
καὶ ἤλθ' ἐδῶ κι' ἐξώδεψε κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα 'νίκησε.
Ξεφύτρωσε μὲ τὸ στανεῖο κι' αὐτὸς μαχαίροδραχτῆς,
κι' αὐτὸς ἐπαναστάσεως ἐσήκωσε πυρσόν,
μὰ τέλος τὸν ἐπρόδωσε προδότης Ἐφιάλτης
καὶ τὴν ἄκουε τενεκέ τῶν λούστρων τῶν Περώων.
Δεῦτε κι' αὐτὸν θρηνήσωμεν τὸν 'ψηλοδιπλωμάτη,
ὅπου προδίδται μερικοὶ τοῦ 'μαύρισαν τὸ μάτι.

Π. Μὴν κλαῖς καὶ σύ, Καλλιφρονᾶ, μὴδὲ νὰ σὲ πειράξῃ
τὸ πῶς ἐμαύρισαν καὶ σέ, τὸ πῶς καὶ σὺ δὲν βγαίνεις . . .
κι' ἐμέννα, γυνεὶ τοῦ μπαμπαλῆ, μοῦ 'κόλλησε μαράζι
πῶς πάντα ὑποψήφιος 'στό τέλος ἀπορμένεις.

Φ. Γεωργιάδῃ δύστυχῃ, Βολιώτῃ κακομοίρῃ,
ποῦ 'στὴ Βουλὴ μᾶς ἔκανες μεγάλο πονηγύρι,
μὴδὲ κουδοῖνι τώρα πιά, μὴδὲ Προέδρου σχῆμα,
μὴδὲ βαθὺ ροχαλῆτὸ εἰς τὸ 'ψηλό σου βῆμα,
μὴδὲ πολὺς ξερόβηχας στοιχείου ἐγκαθέτου,
μὴδὲ συχνὰ τρεχάματα 'στ' Ἀνάκτορα μὲ δίσκο,
σὰν εἶδες ἀξιώματα, τιμὰς τοῦ Φιλαρέτου,
σὰν εἶδες ἢ κοιλίτσα σου πῶς παίξει Καραϊσκό.

Π. Ὁ Θεωρῆς δὲν λησμονεῖ πῶς τότε τὸν 'σιγύρισε,
πόσο σκληρὰ τὸν ἄφησες καὶ πῶς ἐξανηγύρισε,
πῶς μόνον μὲ δρόγ' νεύματα ἐκείνου φλογεβόλα
ἐγέμιζες καὶ ἀδειχῆς τὰ θεωρεῖα ὅλα,
θυμᾶται καὶ τοῦ Παλατιοῦ τὸ φοικαλεῖν δράμα
καὶ τὰ γκρεμοτσακίσματα καὶ τὸ πικρὸ σου κλάμμα.

Φ. Κανένας πάντα Πρόεδρος δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶναι,
μαραίνεται κι' ἡ δόξα μας ἢ πρὸς τὸ θεαθῆναι,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια μας ξεφεύγει τὸ κουδοῖνι
καὶ μαῦρη μπόρα ἔρχεται καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλαι,
καὶ 'στὰ καλὰ καθύμμενα μᾶς μπαίνει 'στό ροῦθῶνι
ὁ Κοκωσλῆς κι' ὁ Κατρουλῆς μαζί με τὸν Καρτάλη.

Π. Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ καὶ Κορδονάτοι φίλοι,
ὅπου τὸ κράτος πρὸς ὑμᾶς τὸ εἶναι του οφείλει,
οἱ φίλοι ἄγνωστὸν ὑμᾶς περὶ τῶν μαυρισθέντων
καὶ τῶν γαῦρων ἀνταρτῶν ἀνδρείως μαχεσθέντων.
Εἰ γὰρ ὁ Τσάρος κι' ἄλλοτε ἀπέθανε κι' ἀνέστη
αὐτὸ κι' ἡμεῖς οἱ μετ' αὐτοῦ, ποῦ μᾶς πειράξ' ἢ ζέστη,
δὲν πρέπει τὴν παρήγορον νὰ χάσωμεν ἐλπίδα
πῶς ἀπὸ τὰ βυζάξωμεν τὴν ζεῖδωρον πατρίδα.

Φ. Ἐκ τοῦ κατὰ Θεόδωρον μικροῦ Εὐαγγελίου
πρὸς γινῶν καὶ συμμόρφωσιν παντὸς τοῦ Βασιλείου.
ἔπεν ὁ Τσάρος τοῦ Μωρητᾶ πρὸς τοὺς πιστοὺς συμβούλους :
καὶ πρὸς τοὺς Καλησπέρηδες καὶ τοὺς Φαρμακοπούλους :
'Ἀμὴν, ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, πῶς ἂν μαυρίλας μπόρα
πλακῶν τὸν Κορδοναρον, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ὥρα,
τῷ τῆς φωνῆς ἀκούσονται τοῦ νέου Ναπολέοντος,
καὶ πᾶς ποιήσας ἀγαθὰ ὡς σύμμαχος ἡμῶν
μὲ τὴν μερίδα πάραυτα θ' ἀνταμειφθῇ τοῦ λείοντος,
οἱ δὲ τὰ ραῦλα πράξαντες θὰ ὑποστοῦν λιμόν.»

Π. Τὸ τοῦ Ἐθνάρχου τριλαμπές οἱ πάντες προσκυνήσωμεν
καὶ πάντα δὲ συναναρχον ἀνεψιὸν ὑμνήσωμεν.
Μέγας ὁ θεὸς ὁ βροντῶν ἐφ' ἄρματος πυρίνου,
ἀλλὰ μέγας κι' ἑκάστος ἀνεψιὸς ἐκείνου,
κὼν Βουλευτὴς ἀποτυχόν, κὼν Πρεσβευτὴς κοιμώμενος,
κὼν πλέων ἀλτσαῖς μάλλιναις, κὼν ἄλλως πῶς τιμώμενος.

Φ. Τοῦ Στρατηλάτου Θεοδώρ' τὸ θεῖον τριλαμπές
τοῦ Διαδόχου τῶσδε ὁ πονηρὸς μπεμπές,
καὶ γὰρ με κλάδον καθ' ὁδὸν Ἑλαιοῦς ἐθεάθη
κι' ὁ Στρατηλάτης ἔχασε ταῦτά με τὸ καλαθί.

Π. Ὡς τῆς μανίας τῆς φρικτῆς τῆς τῶν Κορδονοκτόνων ! . . .
ἔλας κλαῖν δὲν ἄφησαν ἐντὸς τῶν Ἑλαιῶνων.

Φ. Οἱ τοῦ Μυλλάρδου ὁπαδοὶ μηχανορράφα ὄντα . . .
ἔλας βαθὺ τὸ στόμα των κατὰ τὸν Σολωμῶντα.

Π. Ἐρράναν τὸν Ἀστέρα
γυναῖκες Μυροφόροι
μ' ἀρώματα ποικίλα,
κι' ἐκεῖνος ἀπὸ πέρα
φρενήρης θεώρει
πῶς 'πλάκωνε μαυρίλα.

Φ. Ἡ δὲ πατρίς ἢ φίλη
ἐντὸς μεγαλοσταύρων
καὶ δόξης γαυριῶσα,
μὲ πικραμένα χεῖλη
τὸν Στρατηλάτην μαῦρον
ὀλόλυζεν ὀρώσα :

Π. ὦ ἔαρ σὺ γλυκύ μου,
ὦ βλάστημα χρυσό μου,
ποῦ γύρευες ὡς πλοῦτον

νὰ δώσω τὸ βρακί μου
καὶ τὸ 'ποκάμισό μου,
πῶς 'μαύρισε τσοῦτον ;

Φ. Καὶ τὸ Ναπολέονι
κι' αὐτὸ φωνάζει κλαῖον
μὲ μὴ καὶ ἄλλη ράντα :
« Ποῦ εἶναι τὸ Κορδόνι
καὶ ποῦ ὁ Ναπολέων
νὰ φθάσω 'στὰ σαράντα ; »

Π. Τρίβολοι καὶ παγίδες
εἰς σπείρας παρὰ νόμους,
ποῦ 'πῆρνε κουδοῖνι
ἀπὸ τραγιά καὶ γίδες
κι' ἐτρέχανε 'στους δρόμους
κι' εἰς ὅλα τὰ καντούνια.

Φ. Ποῦ τὸς Ἡμέτεροί σου,
ὅπου Μονάρχαι ἦσαν
καὶ Καίσαρες σκηπτοῦχοι ;
κι' ὁ Τσελεπίτσαρῆς σου
ἐδάγκασε μὲ λύσαν
τὸ τρύπιον του τσαρούχι.

Π. Σκυλίτση καὶ Κολιάτσο
καὶ σῆς οἱ ἄλλοι ὅλοι
μετὰ τοῦ γέρο - Λέκα,
ποῦ τώρα νὰ σᾶς κάτσω
ποῦ με τὸ μαῦρο βόλι
'ζακάματε κι' οἱ δέκα ;

Φ. Βαβαὶ τῆς συμφορᾶς σου ! . . .
κι' ἡ Κέρκυρα κι' ἡ Τήνος
Βασιλικὴ ἐχρίσθη,
ὁ δὲ Μαυρομαρᾶς σου,
ὁ Τηνιακὸς ἐκεῖνος,
ἀσπλάγχχνως ἐμαυρίσθη.

Π. Κι' ὁ Τηνιακὸς Ζαλῶνης
δὲν 'πίστευε καθόλου
κατήφορον νὰ πάρῃ,
καὶ τὸν 'ρωτᾷ ὁ Γκιώνης,
παρόντος τοῦ Φωσκαίου,
« εἰσὶ παππᾶς γιὰ πλάρι ; »

Φ. Συναπολούνται ἤδη
οἱ ἄνδρες τῶν αἰμάτων,
Σαῖν - Ζούστ καὶ Ροβεσπιεροί,
τὸ τέκνον τοῦ Λεβίδη
καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Κάτων
μετὰ τοῦ Καλησπέρη.

Π. Βαβαί τῶν συμφορῶν σου! . . .
σύ τοῦ Μωρηᾶ στολίδι
πῶς ᾤηρες τέτοια τοῦμπα;
τὸν δὲ Κορδόναρὸν σου
τὸν ἔκανε μουσκίδι
Μπαίρακτάρη τρούμπα.

Φ. Πῶς ὁ Κορδόναρὸς σου
ἀφθόνως κατεβράχη
ἐν μέσῳ τόσῃς φέστας,
καὶ κάθε ρήτορός σου
πῶς ἐδρυσίσθ' ἡ ράχη
ἀπὸ τοὺς πυροσβέστας;

Π. Μετὰ βοῆς καὶ κτύπου
μας φεύγει τὸ Παλάτι
καὶ λάκκο ἔχ' ἡ φάβα . . .
Ἐπὶ χρυσοῦ τεθρίππου,
μεγάλῃ Στρατηλάτῃ,
ᾠστὴν Κηφισσιὰ σου τράβα.

Φ. Κρεμᾶ κι' ἡ Δημητσάνα
εἰς πᾶσαν τῆς ταβέρναν
εἰκόνας τοῦ προδότου . . .
Οὐς ἔθρεψε τὸ μάννα
ἐκίνησαν τὴν πτέρναν
κατὰ τοῦ πατριώτου.

Π. Μὲ τῆς Ἑλῆας τὰ φύλλα
τενόρει ψάλλουν λαῦροι
κι' ὅλοι βαστοῦν τὸ ἴσο . . .
Ἐπὶ τῇ σῇ μαυρίλᾳ
κι' ἡ θάλασσα ἡ Μαύρη
ἐστράφη ὅτ' ἀπίσω.

Φ. Ἑλῆας ἂν βλέπῃς δάσος
μὴ φοβηθῇς, δυνάστα,
μὰ κτύπα τοὺς δυνάστας . . .
Κι' ὁ Κόρπας πᾶει θράσος
κι' ἡ Τζιὰ τοῦ λέει «βάστα
καὶ σ' ἔφαγε ὁ Βάστας».

Π. Ἄς ἔλθῃ νὰ τραβήξῃ
καθένας τὴν καρότσα
τοῦ Τσάρου Δεληγιάννη . . .
Βαρᾶτε νὰ σᾶς δείξῃ
ὅτι δὲν παίζει κότσα,
ἐξαβόλου λαοπλάνει.

Φ. Ὕστὴν Κηφισσιὰ σου τράβα
καὶ μὲς ᾠστὸ αἶμα βάφε
τὴν πένα σὰν ἀντάρτης . . .
Προσκάλει καὶ τὸν Κάββα
καὶ ᾠστὴν «Πρωιά» γράψε
σὰν τᾶρθρο τῆς Τετάρτης.

Π. Καὶ τώρα ποῦ σὰν πρῶτα
θὰ κοπανᾷς ἄερα
κι' οὔτε δουλειὰ δὲν θάχῃς,
μὲ σκότῃ καὶ μὲ φῶτα
κατάστρων' ἐκεῖ πέρα
τὰ σχέδια τῆς μάχης.

Φ. Κορδὸνα μαυροφόρα
τὰ δόντια σου νὰ τρίξῃς,
ὅπου κι' ἐγὼ νὰ τρέμω . . .
κι' ἡ σακαράκα φόρα
καὶ ἡξεῖς οὐκ ἀφήξεις
οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.

Π. Ἐθναρχῇ, μὴ διστάσῃς,
μὰ κτύπ' ἀπολεμήτους
ἐθελοντὰς συμμάχους,
κι' ἐρέθιζε πρὸς στάσεις
μὲ λόγους ἀπορρήτους
πολεμιστὰς βατράχους.

Φ. Πάντες σ' ὕμνοῦν καὶ λένε
τοὺς Αὐλικούς ἂν ρέστο
νὰ βάλῃς, Δεληγιάννη,
καὶ τὸ Κορδὸν κλαῖνε,
κι' αὐτὸ Θεὸς ὅσῳ ρέστο
καὶ νάνι νάνι νάνι.

Π. Θεὸς ὅσῳ ρέστο . . . ἐν' εὐχῶν Κορδονικῶν πατέρων,
ποῦ μᾶς διδάσκουν τὸ σιγὰς ἀφόβως πολεμεῖν,
πρεσβεῖαις δὲ ἀνεψιῶν καὶ φίλων κι' ἡμετέρων
ἐκ τῆς ὀργῆς σου λύτρωσε κι' ἐμᾶς τοὺς δούλους . . . Ἀμήν!

Ἡ Σερμεῖτ' ἡ Ἀθηνᾶ τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας
περὶ τοῦ Μόξαρι καίμποσα θὰ πῇ ὅτ' ὁ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ,
εἰς δὲ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας
θὰ παίξῃ καὶ κομμάτια τοῦ πρὸς τέρψιν τῶν Μουσῶν.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ᾠστὸ σπῆτι μου ἀνέδῃ,
ᾠστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρᾷ
μὲ ξενοδοχεῖο Ξύδῃ, — δρῶ ᾠστὸ λάδι τρεῖς ᾠστὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινωφύτου πολὺς.